

Sebastian Fitzek

PACIENT

Psychothriller

**Aby našel pravdu,
musí ztratit rozum.**

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, uložena v rešeršním systému nebo dále předávána, a to v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním apod., bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Osoba, která by učinila jakékoliv neoprávněné kroky v souvislosti s touto publikací, může být vystavena trestnímu stíhání a vymáhání náhrady za způsobenou újmu.

Původně vyšlo jako *Der Insasse: Psychothriller* v Droemer Verlag, divizi nakladatelské skupiny Droemer Knauer GmbH & Co. KG, München, 2018

Vydání knihy bylo vyjednáno prostřednictvím AVA international GmbH, Německo (www.ava-international.de)

© Sebastian Fitzek, 2018

Foto na obálce © istock.com

Překlad © Martina Nováková, 2019

© Nakladatelství ANAG, 2019

ISBN 978-80-7554-237-3

Kdysi jsem byl šťastný, byt' jen ve snu.
Ale byl jsem šťastný.

Edgar Allan Poe
Sny

KAPITOLA PRVNÍ

Jak to, že je tu taková zima?

Na to, že Myriam právě vstoupila do pekla, byla tady dole příliš velká zima. Tady, ve sklepní kóji bez oken, s vlhkými cihlovými zdmi, na nichž se rozlézala černá plíseň jako rakovina v průduškách kuřáka.

„Opatrně,“ nabádal ji policista a ukázal na její hlavu, kterou musela sklonit, pokud se nechtěla při průchodu do kotelny uhodit o odpadní trubku. Myriam přitom měřila jen metr pětadesát. Na rozdíl od Tramnitze, který na tuto strašnou příležitost vypadal až příliš atraktivně. Široká ramena, vysoké čelo, štíhlý, ale svalnatý. Jako stvořený na titulní stránku kalendáře berlínských policistů, pokud by nějaký takový existoval. Tady dole se ale do jeho blond účesu ve stylu „Právě jsem vstal“ zachytávaly prach a pavučiny, tak blízko ke sklepnímu stropu sahala jeho hlava. Domek na okraji Grunewaldu pocházel z dvacátých let minulého století. Tehdy tu žili lidé patrně menšího vzrůstu.

A určitě nebyli tak zlí jako poslední obyvatel tohoto domu. Nebo snad ano?

Myriam polkla a snažila si vzpomenout, jak se ten přátelský policista, který ji vyzvedl doma a přivezl až sem, jmenuje křestním jménem.

Ne, že by to bylo nějak důležité. Snažila se jen rozptýlit. Ale nedařilo se jí přijít na neškodné myšlenky. Ne v tomto sklepe, který byl cítit krví, močí a strachem.

A smrtí.

Tramnitz strhl červeno-bílou pásku označující místo činu, kterou oddělení pro zajišťování stop a důkazů nalepilo do prázdného rámu dveří ve tvaru písmene X. Stálo na ní POLICIE – VSTUP ZAKÁZÁN, slova skládající se z černých písmen se na plastové pásce znovu a znovu opakovala.

Ale Myriam četla: „NECHOĎ DÁL! NEDÍVEJ SE TAM!“

„Poslyšte,“ komisař si nervózně promnul třídní strniště. Ve světle zaprášeného sklepního světla vypadal, jako by měl žlutou. „Vlastně bychom tu neměli být.“

Myriam chtěla současně přikývnout a zakroutit hlavou (*Ne, neměli bychom. Ale: Ano, musím to udělat*), což ve výsledku vedlo k tomu, že její trup sebou podivně škul.

„Ale ano, chci to vidět,“ řekla.

Řekla *to*, jako by šlo o nějakou věc. Pojmenovat tu hrůzu jménem, *jejím* jménem, nedokázala.

„Porušuju zde své oprávnění. Místo činu ještě nebylo vydáno a ten pohled...“

„Horší než ten v mých představách být nemůže,“ odušila Myriam sotva slyšitelně. „Prosím vás, musím to vidět na vlastní oči.“

„Dobře, ale opatrně!“ nabádal ji policista podruhé, teď ukázal na schody před nimi. Malé schodiště ze dřeva suše zavržalo pod jejich teniskami. Tramnitz odhrnul mléčnou plastovou plachtu stranou jako sprchový závěs. Za ní se nacházelo něco jako předsklep, který jeho majitel patrně používal jako převlékárnu nebo šatnu, než se po několika krocích dospělo pootevřenými protipožárními dveřmi do pekla.

Poštácká uniforma spořádaně visela na ramínku na měděné trubce. Vedle stál rudl s balíky.

„Tak přece,“ uniklo Myriam.

Tramnitz přikývl. Zamrkal, jako by se mu do očí dostala trocha prachu, kterým byl vydýchaný vzduch tady dole prosycený. „Vaše podezření se potvrdilo.“

Dobrý bože.

Myriam se chytila za hrdlo, neschopná polknout, její ústa byla jako vyprahlá.

Když policie po týdnech nenašla ani jedinou Lauřinu stopu, začala Myriam svou dceru hledat na vlastní pěst. Znovu se vyptávala všech sousedů, zaměstnanců v obchodech v sousedství dětského hřiště ve Švýcarské čtvrti, kde byla její dcera naposledy spatřena.

Výpověď starší nájemnice trpící lehkou stařeckou demencí nebrali dostatečně vážně a nikdo se jí už dál nezabýval, bezpochyby také proto, že v hovoru záhy ztratila nit a začala najednou tonout ve vzpomínkách. Každopádně ta dáma se domnívala, že v den únosu viděla poštovního doručovatele. Bylo jí ho líto, protože mu nikdo nepomohl se všemi těmi balíky, které si musel zase všechny odnést; celou tu dlouhou cestu od obytného bloku v Altdorfu až k jeho dodávce DHL, protože příjemce nebyl doma. Pak odbočila – připomínal jí jejího synovce –, což jí na důvěryhodnosti nepřidalo.

A přece jim poskytni informaci, která se ukázala být nejdůležitější ze všech!

„Skutečně se vydával za doručovatele,“ potvrdil Tramnitz a nohou lehce šťouchl do asi metr a půl vysokého stohu balíků, který se vršil na rudlu u zdi. Nejprve k jejímu úžasu, pak k její hrůze se celý stoh převrátil, byť se ho policista sotva dotkl.

„Papírmašé,“ vysvětlil Tramnitz. „Jsou duté.“

Byla to dutá atrapa.

Vysoká jeden a půl metru.

Dost velká pro sedmileté děvčátko.

„Laura,“ zasténala Myriam. „Moje holčička. Co s ní jen udělal?“

„Omámil ji, aby ji, ukrytou do této atrapy, mohl nerušeně odtahnout ke svojí dodávce. Pojd'te.“

Tramnitzovy silné ruce odtáhly protipožární dveře, na nichž byla zvenčí nalepená samolepka Sound & Drumland. Bylo možné, aby ta zrůda milovala hudbu?

Tak jako Laura?

Myriam musela myslet na dětský klavír, který koupili teprve vloni v létě a který stál v obýváku v posledních týdnech tak nesnesitelně němý. Zato tady dole byl nesnesitelný hluk. Zde, ve čtvercovém sklepe, do něhož právě vstoupila, měla Myriam pocit, že slyší křik svojí dcery. Ozvěna vzpomínek, která se odrážela od mrtvolně šedých zdí a od vykachličkované podlahy s odtokem uprostřed místnosti. Nad nimi se houpala holá, bílou barvou potřísněná žárovka, která, jak se zdálo, vydávala víc stínu než světla.

„Co to je?“ zachraptěla Myriam a ukázala na bednu, která stála u stěny před nimi.

Tramnitz se poškrábal na vyholeném strništi vlasů na temeni a prohlížel si hranatou dřevěnou bednu. Ta stála na kovovém stole, který připomínal pitevní stůl soudního lékaře. Byla vyrobená z hnědého lisovaného dřeva, dlouhá asi jeden a půl metru a široká třicet centimetrů. Na delší straně, která byla obrácená směrem k nim, byly od sebe na šířku dlaně vysoustružené dva kruhové otvory, o něco větší než hrací plocha pingpongové pácky. Byly potažené neprůhlednou folií, stejně jako vrchní strana bedny, Myriam tudíž nemohla vidět, co se nacházelo uvnitř.

„To je inkubátor,“ řekl Tramnitz a v pekle sklepa se ještě více ochladilo. Myriam se udělalo špatně, když pochopila, že otvory představují vstupy, kterými se bylo možné dotýkat toho, co se nacházelo za stěnami „inkubátoru“.

„Co jí udělal? Co udělal mojí holčičce?“ ptala se Tramnitze, aniž by na něho pohlédla.

„Pachatel pracoval dlouhá léta na neonatologickém oddělení, dokud ho nevyhodili pro nemravné chování. Nikdy se přes to nepřenesl. Tady dole si zřídil svoje vlastní novorozenecké oddělení.

„Aby mohl dělat co?“

Myriam postoupila o krok dopředu, natáhla ruku, ale ta se přespříliš třásla. Nedokázala to. Jako by se kolem „inkubátoru“ nacházelo magnetické pole, které odtlačovalo její prsty tím více, čím více se přibližovala, aby folii strhla.

Tramnitz k ní zezadu přistoupil. Lehce se dotkl jejích ramen, odkašlal si. „Opravdu to chcete?“

Přikývla, místo aby s křikem utekla.

Policista odtrhl plastovou folii z „inkubátoru“ a Myriam nedokázala dost rychle zavřít oči. Spatřila to a obraz hrůzy se jí vryl do paměti jako cejchovací železo do kůže dobytčete.

„Lauro,“ vyrazila ze sebe těžce oddychujíc, protože nebylo pochyb. Tělo bylo sice úplně pokryté stelivem pro kočky, které na sebe vázalo pachy, a pod doširoka otevřenýma očima se už kroutili červi, ale Myriam ji poznala: podle dolíčku na bradě, podle mateřského znaménka vedle pravého obočí, podle sponky princezny Lillifee, která spoutávala její vzdorovitý culík.

„Pečoval o ni.“

„Cože?“

Myriamin rozum se na míle vzdálil veškerému reálnému životu, ztracený v moři bolesti a duševních muk. Policistova slova doléhala do jejího vědomí jako z jiné dimenze a nedávala žádný smysl.

„Dával jí jídlo, léky, teplo. A lásku.“

„Lásku?“

Myriam si kladla otázku, jestli přišla o rozum.

Otočila se k Tramnitzovi a vzhledla k němu. V závoji jejích slz se přitažlivá symetrická tvář policisty rozpíjela jako za dešťovou clonou.

K její hrůze začal potlačovat smích. „Och, to je ještě mnohem lepší, než v co jsem doufal. Ten váš výraz ve tváři!“

To byl ten okamžik, kdy si byla Myriam jistá, že Bůh už neexistuje. Jen ona, Lauřina mrtvola a ďábel přímo před ní.

„Vy vůbec nejste policista,“ chtěla Myriam ještě zakřičet, „to jste byl vy! Vy jste unesl moji holčičku, týral ji a zabil!“

Ale všechna tato slova už nenašla z jejích úst cestu ven, protože Myriam zasáhla přímo mezi oči sekera.

To poslední, co v tomto životě slyšela, byl bolestivě tříštivý zvuk, jako by se přímo u jejích uší lámal celý les na troud vyschlých větví, přehlušovaný jen odpor vzbuzujícím smíchem, který vydával Guido Tramnitz, zatímco jí zasazoval další ránu. Znovu a znovu. A znovu.

Dokud všechno kolem něho a kolem ní nesplynulo v červenou mlhu a pak poslední, prudká bolest. Pak už nic. Ani víc černo.

KAPITOLA DRUHÁ

TILL BERKHOFF

To miminko se dusilo, ale tomu plešounovi to bylo jedno.

Zvedl pěst a uhodil s ní jako Thorovým kladivem na kapotu Tillova auta. „Odjed' s tou zasranou károu, tady je jednosměrka!“

„Zase třikrát stlačte. Třikrát, jak jsme si řekli, to zvládnete,“ radil Till, který právě vystoupil ze záchranky.

Nemluvil s tím kolosem, který stál před ním na ulici a který měl oblečenou na svoje svaly o tři čísla menší teplákovou soupravu. Mluvil s matkou na telefonu, u níž hrozilo, že ze samé paniky začne hyperventilovat.

Tísňové volání přijal před pěti minutami. Od toho okamžiku se ji Till snažil řídit na dálku: „A pak zase dýchání z úst do úst. Hned tam budeme.“

Za předpokladu, že nás pan Boxerská bota nechá konečně projet.

Jen nějakých čtyři sta metrů vzdušnou čarou je dělilo od té ženy a oni použili zkratku ulicí Eichkatzweg, aby se vyhnuli nehodě na Eichkampské ulici. Ale protože je ten idiot v SUVěčku nechtěl nechat projet, v úzké jednosměrce se se sanitkou už dál nedostali. V uličce nebyl ani chodník. A očividně chtěl ten buran za pomoci pěštního práva donutit sanitku, aby vycouvala.

„Řeknu to ještě jednou a pak to tleskne, ale aplaus to nebude.“ Hromada svalů se krátce ohlédla ke svému autu. Uvnitř seděla

„Kostka ledu,“ zamumlal Max a opatrně sešel tři schody dolů do předzahrádky.

Táta dneska ráno posypal krátkou cestu k plotu, ale už zase chumelilo a Max nesměl za žádnou cenu uklouznout. Jen aby se nic neposunulo nebo aby se jeho vesmírná loď nerozbila.

Už se těšil na Anninu tvář, až ji uvidí. Pak ho pomazlí. To dělala vždycky, když se viděli. A přitom tak krásně voněla. Možná po broskvích, nebyl si moc jistý, čím si Anna myje vlasy. Každopádně to ale vonělo jinak než ten zelený sprchový gel s dinosaurem, kterým ho vždycky mydlila máma.

Maximálně soustředěný, s pohledem, který střídavě přeska-koval z branky u plotu, kterou pomalu otevřel nohou, zpátky na vesmírnou loď, pomalu postupoval a stavebnice mu málem o vlasek upadla. Tak moc ho ten hlas vylekal.

„Hej, kamaráde!“

Podíval se doprava za mužem, stojícím pod starou lampou, která se v ten okamžik jako na povel rozsvítila, stejně jako všechny ostatní v dlážděné uličce.

„Ano?“

„Víš, kde je číslo popisné 65?“

Max nechtěl, aby ho cestou k Anně něco zdrželo, kromě toho bylo vteřinu za vteřinou chladněji.

„Jaké je heslo?“ ujelo mu.

„Co?“

Muž se na něho podíval, jako by na něj mluvil nějakou tajnou řečí, kterou si vymysleli s nejlepším kamarádem Antonem.

„To je fuk,“ řekl po chvilce Max a rozhodl se, že tomu muži pomůže. „Číslo popisné 65?“

Muž se přiblížil, ale Max se ho nebál.

Ten muž mu přece neřekl, aby šel s ním. A pravidlo s heslem sotva platilo i na poštáka v uniformě, který se ve sněhu snaží doručit balíčky, kterými měl plně naložený rudl.

KAPITOLA PÁTÁ

O ROK POZDĚJI. TILL

Nic. Ani hlásku. Žádné kroky. Ani zaklepání.

Till Berkhoff neslyšel, jak jeho švagr vešel do dveří. Přitom Oliver Skania nebyl zrovna víla, která by se, lehká jako pírko, vznášela nad zemí. Normálně vzbuzoval mohutný kriminální komisař pozornost už jen tím, když vstoupil do dveří se svými sto dvaceti kily živé váhy. Ať už to bylo na místě činu, ať už vstoupil do výslechové místnosti, nebo tak jako teď, v soukromých záležitostech.

Ale v ten okamžik hulákal jiný muž s prošeďivělými vlasy v obýváku tak nahlas, že by v zahradě mohl přistát vrtulník, aniž by to Till zaznamenal.

„Sériový vrah Guido Tramnitz je v těchto minutách, deset měsíců po svém zatčení, ze zatím neznámých důvodů převážen na intenzivní jednotku forenzní psychiatrie.“

Till zesílil zvuk televize na téměř nejvyšší hlasitost, aby mu neuniklo jediné slovo, jimiž televizní moderátor komentoval děsivé obrázky. Jeho hlas zněl neupřímným, sebestředným dramatickým tónem, který Till na moderátorech tolik nenáviděl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

PATRICK WINTER

Smrt stála v obýváku sto metrů vzdušnou čarou od školky a potila se.

Patrick Winter civěl přes okna vedoucí na terasu, která sahala až na podlahu, ven do zahrady, jež sousedila hned se zahradou za školkou. Oba pozemky oddělovala jen úzká cesta pro zemědělce.

Kdyby se někdo zvenčí odvážil nahlédnout dovnitř, uviděl by v přízemí domu muže něco kolem čtyřiceti let, který se třásl a právě prohrával boj se svými vnitřními démony. Poněkud delší, vlnité vlasy pracně sepnuté, výraznou bradu špatně oholenou. Chladný strach v unavených očích.

Venku, na ulicích ruhlebenské vilové čtvrti, nedaleko olympijského stadionu, by neměl být tolik nápadný. Ne dnes, v tento večer, kdy se venku rojily i jiné temné postavy. Přitom už bylo po osmé hodině večer. Zde, v této dobře situované čtvrti, se v tuto hodinu lidé normálně dívali na zprávy nebo seděli v rodinném kruhu a večereli. Na procházky se chodilo teprve tehdy, až když už děti byly v posteli. Ledaže by mohly výjimečně zůstat venku déle, aby se potulovaly ulicemi jako čarodějnice, strašidla či duchové.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

„Jak se cítíte, pane Wintere?“ zeptal se muž hlasem, který zněl tak, jako by chtělo tělo jeho majitele otázku vyzvracet. Cizí těleso, na které si musel nejprve zvyknout, stejně jako na jméno, kterým ho oslovil. Skřípavě, téměř chraplavě. Příliš hlubokým hlasem na štíhlého, takřka vytáhlého muže s obličejem vrány. Hluboko položené oči, úzké tváře a nos špičatý jako háček věšáku.

„Kdo jste?“ chtěl vědět Till a muž se mu představil jako doktor Marten Kasov, primář oddělení III, aniž by vysvětlil, čím se toto oddělení odlišuje od těch minimálně dvou dalších. Till také neměl ponětí, v jakém hierarchickém vztahu se lékař nachází vůči paní profesorce Thee Sängerové, která byla podle Skanii skutečnou šéfkou kliniky.

„Co jste mi dali?“ zeptal se Till a ohmatával si hlavu, zatímco se pokoušel posadit se na úzké palandě, také natřené na růžovo. Byl navlečený do teplákové soupravy šedé jako myš, která mu byla poněkud krátká. Till se cítil vysprchovaný a umytý. I jeho obvaz zmizel, na jeho holé hlavě drželo jen několik náplastí. Zato na nohou měl oblečené pruhované ponožky s protiskluzovou úpravou.

O AUTOROVĚ _____

Sebastian Fitzek, narozený v roce 1971, je nejúspěšnějším autorem psychothrillerů v Německu. Od svého debutu s románem *Terapie* (2006) se všechna jeho díla objevují v čele žebříčků bestsellerů. Jeho knihy byly přeloženy do dvaceti čtyř jazyků a staly se předlohou pro mezinárodní filmové a divadelní adaptace. Jako první německý autor byl Sebastian Fitzek vyznamenán Evropskou cenou za kriminální literaturu a v roce 2018 poctěn II. docenturou v oboru literatura na Univerzitě Koblenz-Landau.

Žije se svou rodinou v Berlíně.

Více o autorovi naleznete na jeho webových stránkách www.sebastianfitzek.de.

Před rokem zmizel malý Max Berkhoff.

Pouze viník ví, co se s ním stalo.

Problém je, že je zavřený na přísně
střeženém oddělení psychiatrie a mlčí.

Maxův otec zná jen jeden způsob,

jak konečně získat jistotu:

Musí se stát sám pacientem.

9 788075 542373

Doporučená cena 359 Kč

www.anag.cz

ANAG®
ANDRAGOGOS
AGENCY